

conclusions that the dynamics of the modern Japanese family is characterized by the following key trends: reduction in family size, reduction of the number of children, the aging families.

Keywords: family, westernization, new generation, relations between the sexes.

ОСОБЛИВОСТІ КОНЦЕРТМЕЙСТЕРСЬКОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА

УДК 7. 071. 2: 78: 7. 071. 2 (043. 3)

Петренко М. Б.

У статті розкриваються особливості комплексної концертмейстерської підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва, які полягають у необхідності формування концертмейстерських інтерпретаційних умінь, реалізації міждисциплінарних зв'язків між фаховими дисциплінами, комплексному застосуванні різноманітних методів та засобів навчання.

Ключові слова: концертмейстерська підготовка, вчителі музичного мистецтва, концертмейстерські інтерпретаційні вміння, інтеграція, методи навчання.

ОСОБЕННОСТИ КОНЦЕРТМЕЙСТЕРСКОЙ ПОДГОТОВКИ БУДУЩИХ УЧИТЕЛЕЙ МУЗЫКАЛЬНОГО ИСКУССТВА

Петренко М. Б.

В статье раскрываются особенности комплексной концертмейстерской подготовки будущих учителей музыкального искусства, которые заключаются в необходимости формирования концертмейстерских интерпретационных умений, реализации связей между специальными дисциплинами, комплексном применении разнообразных методов и средств обучения.

Ключевые слова: концертмейстерская подготовка, учителя музыкального искусства, концертмейстерские интерпретационные умения, интеграция, методы обучения.

PECULIARITIES OF A FUTURE MUSIC TEACHER ACCOMPANIMENT TRAINING

M. Petrenko

The article deals with peculiarities of the complex accompaniment training of a future music teacher.

The peculiarity of the analyzed training is considered in the necessity of skill formation which is essential for the practical purposes in musical training and education of schoolchildren, and in particular – the accompanist's interpretation skills. The article highlights the following skills of creative imagery music samples interpretation: the ability of vocal and instrumental works performing analysis viewed through educational aspects, the ability to render verbal message and provide a musical show, the ability to ensure the performing ensemble with schoolchildren's singing, to play from sight and transpose, the ability to transform and

simplify the texture of the interpretation (to combine the accompaniment of a solo part or choral score), the ability to accompany a melody of a school song.

The peculiarity of a future Music teacher training is also considered through the necessity of providing it with a complex of various disciplines of the curriculum, covering the subjects of the whole course of studying, approximating it to the conditions of the future professional activity.

Another peculiarity of a future Music teacher training is in its being ensured by integral application of the general didactic and art methods (alongside with problematic and interactive methods) and means of training (teaching materials, musical repertoire, visual aids – tables, charts, graphics; technical means (records, audio, video, multimedia resources), and the choice of forms of training organization (individual classes, practical classes, lectures, seminars, teaching practice, independent work). Thus, the article offers a new solution of the problem of a future Music teacher training in a holistic, integral way.

Key words: *accompaniment training, teachers of Music, accompanist's interpretation skills, integration, training methods.*

Постановка проблеми. Розбудова сучасної національної системи освіти висуває нові вимоги до підготовки фахівців мистецького профілю. У професійному становленні вчителів музичного мистецтва особливої актуальності набуває досвід творення досконалого у практично-виконавській діяльності.

Важливість виконавської діяльності вчителя музично-педагогічного профілю важко переоцінити. Отже, урок музичного мистецтва неможливо увявити без використання різних форм виконавства: співу, диригування, виконання на музичному інструменті, акомпанування. Акомпанування чи концертмейстерська робота вчителя є одним із значущих різновидів його виконавської діяльності. Саме специфіка навчально-виховного процесу в загальноосвітній школі актуалізує вміння вчителя музичного мистецтва акомпанувати дитячому хоровому співу під час уроку, акомпанувати власному співу, читати з аркуша й транспонувати вокально-інструментальні твори в різні тональності, добирати супровід до шкільних та популярних пісень. Завдяки цим вмінням уможливилось найефективніше залучення школярів до безмежного, неповторного світу музичного мистецтва. Процес спільного музикування з учнями на уроці музики та під час позакласної музично-гурткової роботи дає можливість вчителю створювати атмосферу колективного естетичного переживання-осмислення вокально-інструментальних творів; створювати емоційний фон занять, що активізує почуттєву сферу школярів, допомагає „відкривати в музиці животворне джерело людських почуттів і переживань та осмислювати інтонаційно-пластичні витоки музики” [1, с. 3].

Актуалізована значущість вищезазначених умінь вимагає пильної уваги до концертмейстерської підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва.

Аналіз актуальних досліджень. Методичні аспекти вдосконалення концертмейстерської підготовки студентів мають неабиякий інтерес як для вчених-дослідників, так і для викладачів-практиків. Це підтверджується проблематикою, представленою у наукових дослідженнях таких авторів, як Н. Лу-

зум (художні й виконавські аспекти сумісної інтерпретації співака і концертмейстера); Л. Годик, В. Пустовіт (шляхи розвитку розподіленої уваги майбутніх учителів музики у процесі концертмейстерської підготовки); Е. Економова, О. Кубанцева, М. Моїсєєва (системний аналіз спільної музично-виконавської діяльності); Г. Бошук, Ю. Мірлас, Г. Сибірякова (педагогічні умови концертмейстерської підготовки студентів), А. Григор'єв, Т. Захарченко, І. Крюкова, М. Савельєва (методика читання з аркуша); Л. Михайлова, І. Одиноква (методика добору акомпанементу до мелодії шкільної пісні). Оцінюючи зазначену наукову спадщину, можна констатувати, що сьогодні процес цілісної, комплексної концертмейстерської підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва не став предметом спеціального наукового пошуку.

Метою статті є висвітлення особливостей комплексної концертмейстерської підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва.

Вклад основного матеріалу. Особливість досліджуваної підготовки, на відміну від концертмейстерської підготовки студентів консерваторій та вищих навчальних закладів культури, полягає у потребі в формуванні вмінь, що необхідні для практичних потреб музичного навчання й виховання школярів.

В умовах музично-виховного процесу в загальноосвітній школі вчитель взаємодіє з гуртом дітей, які мають обмежену музичну підготовку та недостатній рівень художньо-естетичного розвитку, що унеможливає їх інтерпретаційну функцію. Адже це об'єктивно обумовлює організуючу, провідну роль учителя в емоційно-інтелектуальному досягненні учнями вокально-інструментальних творів, в залученні школярів до духовної скарбниці музичного мистецтва і викликає необхідність розвитку в студентів умінь творчого опрацювання образності музичних зразків, тобто концертмейстерських інтерпретаційних умінь.

Конкретизуємо і обґрунтуємо необхідність формування заявлених умінь. Оскільки вчитель музичного мистецтва є посередником між композиторським задумом і шкільною аудиторією, автором ідеальної педагогічно спрямованої виконавської „інтонаційної моделі” композиторського витвору, кінцевою необхідною є його здатність до аналітичних роздумів з приводу викликаних музикою переживань, до глибинного осягнення значення і смислу музичного зразка.

На нашу думку, педагогічно спрямований виконавський аналіз (базується на закономірностях музичного сприймання, збігається з його внутрішніми процесами та механізмами) є основним способом дій осмислення і освоєння художньо-змістовної сутності музичних творів.

У музичному мистецтві є проблема існування різних видів аналізу, що визначаються різними цільовими установками, об'єктами і предметами вивчення. Серед них найбільш розповсюдженим є музикознавчий аналіз. Скерованість музикознавчого аналізу – в науково-аналітичному відображенні художнього образу музичного твору, описі його в одному чи декількох теоретичних аспектах (стильовому, жанровому, історичному, культурологічному тощо), характеристичні окремих засобів фіксації музичного змісту (гармонії, фактури, ритму, ладотонального плану та ін.). Результат такого виду аналізу – створення теоретичної „концепції твору у його узагальнюючому значенні як історико-художнього феномену” [2]. Для потреб концертмейстерської підготовки май-

бутніх учителів музичного мистецтва більш значущим і актуальним є специфічний різновид музичного аналізу – виконавський. Як зазначає Д. Вечер, такий вид аналізу скеровується на проєкцію отриманих аналітичних даних на власне виконавську проблематику, тобто на інтерпретаційний виконавський результат.

Саме цілісний аналіз, розробниками якого є В. Цуккерман та Л. Мазель, є підґрунтям створення методики виконавського аналізу. Цілісний аналіз, що виник в результаті прагнення до комплексного дослідження музичного зразка, передбачає всебічне вивчення музичного твору. Але цей вид аналізу не вирішує проблем, пов'язаних з виконавським тлумаченням музичного зразка. Розв'язання завдань інтерпретаційної концертмейстерської роботи вчителів музичного мистецтва актуалізує використання саме виконавського аналізу, що включає не лише аналітичний аспект музикознавчого тлумачення ансамблевого музичного твору, але й первісну векторну спрямованість на способи та прийоми його виконання, тобто „на „переведення” засобів відбиття у засоби втілення” [2, с. 51].

Педагогічна спрямованість є необхідним аспектом означеного різновиду аналізу. Специфіка майбутньої професійної діяльності вимагає від учителя музичного мистецтва особливого виду конструювання виконавської „моделі” вокально-інструментального твору для дітей. У центрі уваги педагога – проєктування необхідних результатів впливу музичного явища: захопленості учнів та на підґрунті цього – стійкого інтересу до неповторного світу музики. Задля цього необхідною є особлива „подача” музичного матеріалу учнівській аудиторії (особливо яскраве, емоційно наповнене подання художньої образності), урахування вікових, індивідуальних особливостей школярів; їх музичного розвитку та специфіки сприйняття, ціннісних уподобань, тощо.

Отже, якісне, успішне здійснення педагогічно спрямованого виконавського аналізу вокально-інструментальних творів для дітей забезпечить осмислення й освоєння їх художньо-змістової сутності й усуне негативні педагогічні наслідки: викладання „спрощеного” мистецтва або його „спрощене” викладання. Звідси стає очевидним той факт, що необхідним чинником успішного здійснення концертмейстерської роботи майбутніми вчителями є *уміння педагогічно спрямованого виконавського аналізу вокально-інструментальних творів для дітей.*

Комплексний характер уроку музичного мистецтва, обмежені часові умови проходження даного предмету зумовлюють необхідність дієвих засобів педагогічного впливу на школярів з ціллю опанування ними композиторського задуму. Вважаємо, що за допомогою вербального образного повідомлення складний і незрозумілий зміст музики стане доступним, близьким і захоплюючим для шкільної дитячої аудиторії. В ньому вчитель виявляє власне розуміння художньо-естетичного образу вокально-інструментального твору, дає вербально-аргументовану характеристику почуттям і настроям, що в ньому закодовані. Цей засіб активізує увагу дітей, забезпечує психологічну настроєність школярів певним чином сприймати запропонований музичний зразок, надає орієнтири розуміння його сутності і що головне, допомагає досягненню між вчителем і учнями спільних поглядів на розуміння образного змісту музичного повідомлення.

Але зрозуміло, що слово не може замінити емоційного впливу самої музики, воно є лише своєрідною налаштуванням досягнення музики як цілісного явища. Означене вказує на існування ще одного дієвого засобу педагогічного впливу, за допомогою якого вчитель музичного мистецтва здійснює процес узгодження особистого „чуття” музично-ансамблевого твору з шкільною дитячою аудиторією. Ним є музично-виконавське повідомлення, тобто виконавський „показ” вокально-інструментального зразка.

Завдяки такому виконавському повідомленню у формі синтезованого виконавства – співу під власний супровід – вчитель музичного мистецтва створює ситуацію емоційно забарвленого педагогічного впливу, репрезентує акустичний виконавський варіант „особистого чуття” вокально-інструментального зразка, відбиває найтонші відтінки потрібного звукового ефекту, що уможливило гармонійне поєднання учнів з духом музики, досягнення спільних позицій вчителя музичного мистецтва та школярів відповідно до образного змісту вокально-інструментального зразка.

Таким чином, досвід вербального спілкування у формі вербального повідомлення забезпечить передавання учням раціональної й емоційної інформації про вокально-інструментальний; уможливить більш точне сприймання змістової сутності образу. А володіння невербальними засобами комунікативного процесу, а саме музично-виконавським показом сприятиме усвідомленню ними потрібної якості звучання, уможливить формування спільних позицій вчителя й учнів щодо його виконавського втілення. Звідси випливає, що результативність концертмейстерської роботи майбутніх вчителів музичного мистецтва залежить від *умів здійснювати вербальне повідомлення та музично-виконавський показ.*

Умови музично-педагогічної діяльності вчителя загальноосвітньої школи обумовлюють особливості перебігу процесу виконавського втілення власної їх виконавської концепції вокально-інструментального твору. Саме учитель музичного мистецтва несе вагому частку відповідальності за узгодження спільно-виконавського процесу зі школярами, тобто за досягнення збалансованої, упорядкованої, вираженої взаємодії у ньому; за досягнення гармонійної сумісності елементів, що складають музично-ансамблеве ціле; іншими словами – за досягнення художньої цілісності сумісного виконання музики. Окреслені завдання вимагають володіння палітрою засобів ансамблевої гармонізації – правильного віднайдення як засобів виконавської виразності так і особливих доцільних засобів виконавської виразності – засобів ансамблево-виконавського узгодження; використання елементів диригентської техніки, міміки, пантоміміки. З огляду на означене стає очевидним той факт, що необхідним чинником успішного спільно-виконавського процесу зі школярами є *уміння забезпечувати виконавський ансамбль зі співом школярів.*

Поряд з цим, необхідним є досконале ансамблево-майстерне виконавське втілення не тільки задалегідь вивченого музичного зразка, а і незнайомого твору без попередньої підготовки; також ансамблево-музичного зразка, перекладеного в іншу тональність без зміни музичного матеріалу. З окресленого випливає, що результативність концертмейстерської роботи залежить від *умів читати з аркуша та транспонувати.*

Для якісного перебігу досліджуваного процесу виключно важливе значення має також використання прийомів і способів перетворення фактури супроводу. Один з них – поєднання акомпанементу з сольною партією або хоровою партитурою допоможе компенсувати недоліки співацького інтонування школярів; другий – художньо виправдане спрощення фактури супроводу полегшить виконавське втілення зазвичай незручного в піаністичному плані вокально-оперного репертуару; творів шкільної програми, які необхідно заграли з листа, або у транспорті; допоможе сконцентрувати увагу на виконавсько-ансамблевих проблемах; усунути виконавсько-технологічні похибки та посилити педагогічний контроль над учнівською шкільною аудиторією. З огляду на зазначене можна наголосити, що успішність концертмейстерської роботи вчителів музичного мистецтва залежить від *уміння перетворювати й спрощувати фактуру супроводу (поєднувати акомпанемент із сольною партією або хоровою партитурою)*.

Актуальною в контексті досліджуваного процесу є також здатність вчителя музичного мистецтва добирати акомпанемент до мелодії шкільної пісні, що розуміється нами як знаходження фактурної формули супроводу, що найбільш відповідає образно-жанровим особливостям пісенного зразка. Здійснення цього процесу сприятиме створенню переконливого художнього образу вокально-інструментального зразка, адекватному композиторському задуму; забезпечить виникнення необхідного емоційного стану та настрою школярів. У зв'язку з цим важливого значення для здійснення концертмейстерської роботи набуває *вміння вчителя музичного мистецтва добирати акомпанемент до мелодії шкільної пісні*.

До особливостей концертмейстерської підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва можна віднести також те, що вона має забезпечуватися комплексом різних дисциплін навчального плану, охоплювати предмети протягом різних років навчання. Успішність її здійснення потребує надзвичайно об'ємного комплексу різнобічних знань та практичних навичок. Об'єктивна необхідність уникнення мозаїчності, відокремленості знань, не сформованості практичних навичок, що забезпечують продуктивність досліджуваної підготовки, вимагає інтеграції навчальних дисциплін.

Термін „інтеграція” (з лат. *integratio* – відновлення) тлумачиться як: „об'єднання в ціле раніше ізольованих частин, процес зближення і зв'язку наук, що відбувається поряд з процесом їх диференціації” [3, с. 404]. Сутність інтеграції полягає в об'єднанні в ціле розрізнені частин, підвищенні інтенсивності взаємозв'язків між ними. Втілення інтеграційних процесів у систему вищої музично-педагогічної освіти актуалізується використанням міжпредметних зв'язків між окремими дисциплінами, що сприяє згортанню, узагальненості і концентрації знань; взаємопроникненню елементів різних музичних і педагогічних знань, умінь і навичок та трансформації їх у професійно спрямовані види діяльності; усуненню інформаційної перевантаженості навчального процесу.

Умовами втілення інтеграційних процесів у систему вищої музично-педагогічної освіти з метою оптимізації концертмейстерської підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва є: взаємопроникнення, взаємодоповнення і взаємозбагачення навчального матеріалу з таких дисциплін: історії музики, аналізу

музичних творів, гармонії, основного музичного інструменту, хорового диригування, постановки голосу, методики музичного виховання, концертмейстерського класу, практикуму шкільного пісенного репертуару, аранжування та основ композиції, читання хорових партитур, педагогічної практики; постановка відповідних питань, надання лаконічних пояснень на заняттях з метою актуалізації необхідних знань; окреслення самостійних завдань для поповнення мистецького тезаурусу; охоплення широкого кола питань, пов'язаних з інтерпретацією вокально-інструментального твору, і зіставлення їх з конкретними знаннями; взаємопроникнення окремих елементів навчальних дисциплін, наприклад використання навичок, набутих студентами з основного музичного інструменту, читання хорових партитур, постановки голосу в концертмейстерському класі; уведення в навчальний процес авторського спецкурсу „Основи розвитку інтерпретаційних умінь студентів у процесі концертмейстерської підготовки”.

Оптимізація концертмейстерської підготовки студентів відбувається за обставин її наближення до умов майбутньої професійної діяльності. Обґрунтовуючи це положення, ми спиралися на особливості контекстного навчання. Так, дослідник А. Вербицький [4] наголошує: для того щоб отримати статус професійних, знання, уміння, навички повинні засвоюватися студентом в контексті його власних практичних дій, які максимально наближені до предметно-технологічних та соціокультурних ситуацій майбутньої професійної діяльності.

Так, в контексті удосконалення досліджуваної підготовки, навчальні ситуації повинні бути проблемними, відображати специфіку майбутньої професійної діяльності. Саме такі навчальні ситуації створюються: на заняттях навчально-методичного курсу „Хор шкільної пісні”, на заняттях спецкурсу „Основи розвитку інтерпретаційних умінь студентів у процесі концертмейстерської підготовки”, під час проведення педагогічної практики (проведення уроку музики), під час виступів на фестивалях ансамблевої музики та курсах концертмейстерської майстерності.

Ще однією особливістю концертмейстерської підготовки студентів є те, що вона забезпечується комплексним застосуванням загально-дидактичних і мистецьких (у тому числі проблемних та інтерактивних) *методів та засобів* навчання (дидактичні матеріали, музичний репертуар, наочні засоби – таблиці, схеми, графічні зображення; технічних засобів (фонозаписи, аудіосистема, відеосистема, мультимедійні ресурси) та вибором *форм* організації навчання (індивідуальні заняття, практичні заняття, лекції, семінари, педагогічна практика, самостійна робота).

Найбільш раціональними є такі методи: серед *загально дидактичних* методів – бесіда, розповідь, обговорення, лекція, лекція-бесіда, лекція-діалог, самопостереження, самоаналіз, самовипробування; серед методів *проблемного навчання* – проблемна лекція, проблемне викладення матеріалу, метод професійно-проблемного рефлексування, метод „обіленого тексту”; прийом співставлення критичних відгуків, виконавських інтерпретацій, теоретичних підходів, творчі вправи; серед методів *інтерактивного навчання* – навчальна дискусія – „аукціон ідей”, метод проблемно-рефлексивного полілогу, шоу-презентація шкільної пісні, комунікативно-рольові ігри „Вербальне повідом-

лення” та „Побудемо артистами”, практичні тренінги, психологічні аутотренінги; серед методів *мистецького навчання* – методи демонстрації художніх творів, оволодіння алгоритмом виконавського аналізу вокально-інструментальних творів, створення „виконавської партитури”, вербалізації змісту художніх творів, наведення, метод побудови вербального повідомлення, метод варіантної розробки художнього матеріалу, метод варіантної інтерпретації вокально-інструментального твору з використанням прийому художнього перебільшення, метод планомірного розширення уваги, метод уявного прочитання вокально-інструментальних творів, метод планомірного розвитку слухового компоненту розподіленої уваги, метод фактурно-жанрового синтезу, методи самопізнання, самоконтролю здійснення КД, поточного коментування, художнього вправління, самонавіювання.

Висновки та перспективи подальших наукових розвідок. Таким чином, наведено нове вирішення проблеми цілісної, комплексної концертмейстерської підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва. Особливості зазначеної підготовки полягають у: формуванні вмінь, що необхідні для практичних потреб музичного навчання й виховання школярів, а саме концертмейстерських інтерпретаційних умінь; реалізації міждисциплінарних зв’язків між фаховими дисциплінами; наблизенні концертмейстерської підготовки студентів до умов майбутньої професійної діяльності; комплексному застосуванню загально-дидактичних і мистецьких (у тому числі проблемних та інтерактивних) *методів та засобів* навчання (дидактичні матеріали, музичний репертуар, наочні засоби – таблиці, схеми, графічні зображення; технічних засобів (фонозаписи, аудіосистема, відеосистема, мультимедійні ресурси), у виборі *форм* організації навчання (індивідуальні заняття, практичні заняття, лекції, семінари, педагогічна практика, самостійна робота). Перспективи подальших наукових розвідок убачаємо у розробці педагогічного інструментарію активізації самостійної роботи студентів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ростовський О. Я. Методика викладання музики у початковій школі : навч.-метод. посібник / О.Я.Ростовський. – [2-е вид., доп.]. – Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2000. – 216 с.
2. Вечер Д. В. Виконавський аналіз музичного твору: теоретичний і практико-методичний аспекти (на прикладі діяльності піаніста-інтерпретатора) : дис. ... кандидата мистецтвознавства : 17.00.03 / Вечер Дмитро Володимирович. – К., 2007. – 195 с.
3. Українська радянська енциклопедія. Т. 4. – К. : Головна редакція Української радянської енциклопедії, 1979. – 558 с.
4. Вербицкий А. А. Новая образовательная парадигма и контекстное обучение : [Монография] / А. А. Вербицкий. – М. : Знание, 1999. – 346 с.

PECULIARITIES OF A FUTURE MUSIC TEACHER ACCOMPANIMENT TRAINING

M. Petrenko

Abstract. *The article deals with peculiarities of the complex accompaniment training of a future music teacher.*

The peculiarity of the analyzed training is considered in the necessity of skill formation which is essential for the practical purposes in musical training and education of schoolchildren, and in particular – the accompanist's interpretation skills. The article highlights the following skills of creative imagery music samples interpretation: the ability of vocal and instrumental works performing analysis viewed through educational aspects, the ability to render verbal message and provide a musical show, the ability to ensure the performing ensemble with schoolchildren's singing, to play from sight and transpose, the ability to transform and simplify the texture of the interpretation (to combine the accompaniment of a solo part or choral score), the ability to accompany a melody of a school song.

The peculiarity of a future Music teacher training is also considered through the necessity of providing it with a complex of various disciplines of the curriculum, covering the subjects of the whole course of studying, approximating it to the conditions of the future professional activity.

Another peculiarity of a future Music teacher training is in its being ensured by integral application of the general didactic and art methods (alongside with problematic and interactive methods) and means of training (teaching materials, musical repertoire, visual aids – tables, charts, graphics; technical means (records, audio, video, multimedia resources), and the choice of forms of training organization (individual classes, practical classes, lectures, seminars, teaching practice, independent work). Thus, the article offers a new solution of the problem of a future Music teacher training in a holistic, integral way.

Key words: *accompaniment training, teachers of Music, accompanist's interpretation skills, integration, training methods.*

РОЛЕВАЯ ПЕРСПЕКТИВА КАК ЦЕЛЕВАЯ НАПРАВЛЕННОСТЬ ПЕДАГОГИЧЕСКОЙ ПОДГОТОВКИ БУДУЩЕГО УЧИТЕЛЯ ИНОСТРАННЫХ ЯЗЫКОВ

УДК 378.14+372+378.4

Яблонская Т.Н.

В статье обоснована потребность в формулировке целей педагогической подготовки в новой форме, гармонизирующей в своём содержании знания, умения и качества личности. Показано, что такой формой цели является ролевая перспектива.

Ключевые слова: *ролевая перспектива, педагогическая подготовка будущих учителей иностранных языков, целевая направленность, целеполагание, целеобразование.*

РОЛЬОВА ПЕРСПЕКТИВА ЯК ЦІЛЬОВА СПРЯМОВАНІСТЬ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНОГО ВЧИТЕЛЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Яблонська Т.М.

У статті обґрунтовано необхідність формулювання цілей педагогічної підготовки в новій формі, яка гармонізує в своєму змісті